

LLANTERNA

En aquesta secció només seran comentats aquells films que siguin presentats als nostres cinemes i que al nostre entendre en siguin mereixedors al marge de les conveniències de les empreses.

La diosa del fuego

Si diéssim que «La diosa del fuego» que es projectà al Majestic, ens va agradar, diríem mentida. No; no ens va agradar. I ens sembla mentida que amb un tema com el de l'eterna joventut i amb un deversall en la presentació, n'hagi resultat un film tan dolent.

«Supertición» i «El misterioso señor X», no són res de nou, però es poden veure; sobre tot la segona, que té moments dels bons films policíacs. En «Superstición» hom abusa de la nota sentimental en fer d'un noi et invàlid el protagonista.

Venganza gitana

Al Cinema Casino s'hi ha projectat un nou film, «Venganza Gitana», que a Barcelona se'n va voler fer un esdeveniment. Trobem que està bé; però no és res de l'altre món. Té moments de bona fotografia i hi ha escenes que agraden per l'ambient localista que hi és recollit; però de la novel·la de Jean Aicard, «Le roi Camargue», el realitzador no ha encertat a copsar-ne sinó la part externa. Els tipus són grisos, sense ànima que els aguantí; no tenen la vivacitat ni l'alegria expansiva de la gent de l'Andalusia francesa. Com detall remarcable, esmentem les escenes, atrevides de realització, en les que la protagonista Tela Tschai, una gitaneta bella com una divinitat, es mostra tota nua, i també les que es desenrotllen a les maresmes, en les terres pantanosos que hi ha al voltant de la barraca on la gitana pensa consumir la seva venjança.

Corazones rotos

El millor d'aquest film, que suara hem vist al Majestic, és sens dubte l'interpretació de Katarine Hepburn, la nova estel del cinema que el públic i la crítica consagraren per la seva interpretació de «Les quatre germanetes». I consti que el film no és dolent i que la ja popular actriu és secundada per dos bons actors, Charles Boyer i Jean Hersholt.

En el mateix programa feien, de complement, «Dos y medio», una comedieta d'aquestes que en els prospectes del cinema en diuen «una comèdia còmica», i «Fueros humanos», una producció de Frank Barzage per Spencer Tracy i Loretta Young... *traduïts en espanyol*.

Los dioses se divierten

Amb aquest títol, la Ufa ha fet una de les seves obres aparatoses, de molta sumptuositat, que volen ésser alegres i

evocadores, però que pesen com el plom, tot i que són una llaua. Aquesta, que la setmana passada hem vist al Casino, té un argument força divertit i a estones l'espectador se sent endut per la gràcia de Florelle i de A. Bernard, dos bons artistes francesos, però l'esperit francès de la fàbula, en passar pels estudis alemanys de la Ufa diríem que s'encarcaren i s'esbrava el perfume que en farien una obra deliciosa.

«Passaport a la fama»

Al Majestic hem vist, dijous d'aquesta setmana, el nou film «Passaport a la fama». Un bon film. Un gran film, si acceptem la possibilitat que la semblança de dos homes pugui donar ocasió a que els qui els tracten els confonguin com s'esdevé en aquesta obra.

D'acord en acceptar aquesta possibilitat, hem de convenir que «Passaport a la fama» és una gran pel·lícula. Una bona pel·lícula pel seu assumpte, per la seva realització i per la seva interpretació senzillament admirable pel que fa al protagonista, doble personatge que posa l'actor Edward G. Robinson al cim de la fama.

L'assumpte és del més divertit i l'acció és portada a un ritme perfectament cinematogràfic. L'interès no decau ni un sol instant i les tacècies a les quals dóna ocasió la semblança d'un facinerós i un oficinista, provoquen constantment la rialla de l'espectador. Es graciós de debò el cas de confondre amb un gangster temible aquell bon home que vivia amb un canari i un gat, que tenia l'obsessió del compliment del deure i que d'amagat d'ell mateix estima una mecanògrafa a la qual dedicava versos.

L'acció es complica i al través dels diferents episodis i dels múltiples personatges que envolten el protagonista, l'interès creix més a cada punt fins al seu desenllaç final.

El millor d'aquest film és que és cinema pur, autèntic, puix el que s'hi esdevé no és possible de veure ho sinó al través de la pantalla.

Abans que «Passaport a la fama», feien «Princesita». I pel tros que en veiérem, ens semblà una comèdia blanca que va agradar molt a l'auditori nombros que dijous anà al Majestic.

* * *

Avui al Casino fan un excel·lent programa, «Por unos ojos negros», per Dolores del Río és un film de la Warner del qual el nostre company «L'Altre» n'ha parlat amb molt elogi. I demés fan «No es pecado», per Mae West, que és una senyora actriu i de passada una gran senyora —AGEA

El paisatge de Granollers

No sóc paisatgista, ni crec que ho arribi a ésser mai, d'una manera decidida, per múltiples i variades raons, que ara no cal esmentar. Però en les poques incursions que he fet en el paisatge—i que es poden gairebé comptar amb els dits de les mans—aquesta tardor m'ha fet sentir d'una manera prou casual la magnificència d'aquest nostre paisatge, tan humil de per sí i tan fulgurant amb l'esclat multicolor—i paradoxal—d'aquests dies de novembre.

Granollers no és un poble bell, ni té uns encontorns massa plàstics—per dir-ho així—pictòricament parlant. Més aviat té una tristesa àrida, una insignificantia de conjunt, tan modesta i tan pobre com volgueu. Sense necessitat de desplaçar-se més enllà de mitja hora lluny, tenim temes a tota la rodalia, que insignes pintors han remarcat i exalçat prou bé. Es pot dir que tota nostra comarca és bella sense complicacions ni barroquismes, de línies netes, suaus i afuades. Granollers, podria ésser un petit desert, entremig d'aquesta esplendorositat...

Però aquesta tardor he pogut fruit d'un espectacle inesperat, que jo, que no sóc gaire donat a les coses de la naturalesa, hi he passat uns moments magnífics, sense moure'm, es pot dir, dels suburbis.

I mai diríeu quin és un dels llocs que m'hi he trobat millor?... Doncs a la riera.

Entremig del pla erm i llis d'aquesta riera tan maltractada, domineu tot el vostre entorn, i us sentiu tan satisfet i poderós, com aquell terratinent de la dita, que tot el que seus ulls albiraven, era seu. Aquestes tardes grises i esborradisses, ara que tots els arbres i els matolls es tenyeixen i es despentin capriciosament i la terra s'ha despul·lat de tots aquells verds cridaners i enredapagesos, us encomanen aquesta serenor i aquesta tendresa que es respira en totes les coses i us les fa estimar més. Si no teniu el rosec d'un maldecap íntim o econòmic—o de l'ordre que sigui—i us sentiu amb una relativa pau interior, llavors, aquests moments d'una admiració devota i callada, no es paguen amb res del món.

Jo ja em faig càrrec que un vell admirador del paisatge—Salvador Llobet, per exemple,—podrà somriure d'aquest meu descobriment; però, què hi voleu fer?, estàva més fet a bastir-me els meus moments de joia en un recó del meu estudi, treballant silenciosament, o bé amb un bon llibre a les mans...—FRANCESC SERRA.

SASTRERIA MODEL
NO IMITA; CREA

Dr. Robert 30 - Granollers - Telèf. 268